

Vrchní soud
v Praze

ORIGINAL

7 To 119/2008 KRAJSKÝ SOUD
V PRAZE
Došlo
dne: 13. 11. 2008
1x 300 + 1x 200 + 1x 100
krat
příloha

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. října 2008 odvolání obžalovaného J. K., nar. , proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. června 2008 č.j. 5 T 11/2008 – 853 a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného J. K. **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25.6.2008 č.j. 5 T 11/2008 – 853 byl obžalovaný J. K. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.c), h) tr.zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 tr.zák., kterého se dopustil podle skutkových zjištění soudu prvního stupně tím, že v době od 12.30 hodin dne 30.3.2007 do 10.00 hodin dne 31.3.2007 přesně nezjištěným způsobem vnikl do bytu č. poškozené V. P., nar. , v N., Z. č.p. , okres Mělník, kde v úmyslu usmrtit a zmocnit se jejích věcí, fyzicky poškozenou napadl, zasadil jí opakované údery do obličeje a způsobil jí tím krevní výrony v obličeji, tržnou ránu rtu a další poranění a nato ji rdousil až do okamžiku, kdy v důsledku udušení zemřela, poté z bytu odcizil přinejmenším mobilní telefon značky Nokia 5110, občanský průkaz, průkaz pojišťovny Všeobecné zdravotní pojišťovny, koženkovou tašku, náušnice a klíče od bytu, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5.3.1993 sp.zn. 1 T 31/92, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6.9.1993 sp.zn. 7 To 60/93, uznán vinným mimo jiné trestným činem vraždy podle § 219 odst.1 tehdy platného trestního zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst.1 tehdy platného trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 13 roků a 6 měsíců, který vykonal.

Stejným rozsudkem byl obžalovaný dále odsouzen pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst.1 tr.zák. jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 tr.zák., jehož se podle skutkových zjištění krajského soudu dopustil tím, že v přesně nezjištěné době od 19.00 hodin dne 7.5.2007 do 06.30 hodin dne 8.5.2007 v domě v R. č.p. v obci Z. okres Kladno, fyzicky napadl poškozenou J. J., nar. , v úmyslu donutit ji k souloži, přičemž jí tak způsobil údery zejména do hlavy mnohočetná poranění měkkých tkání obličeje a při zavedení tupého předmětu do pochvy jí způsobil trhlinu poševní sliznice v oblasti zevního ústí močové trubice, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5.3.1993 sp.zn. 1 T 31/92, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6.9.1993 sp.zn. 7 To 60/93 uznán vinným mimo jiné trestným činem vraždy podle § 219 odst.1 tehdy platného trestního zákona jako

zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst.1 tehdy platného trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 13 roků a 6 měsíců, který vykonal.

Za výše uvedené trestné činy byl obžalovanému uložen podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák., § 42 odst.1 tr.zák. a § 29 odst.3 tr.zák. výjimečný úhrnný trest odnětí svobody na doživotí. Podle § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst.1 tr.ř. byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit škodu VZP ČR, Krajské pobočce pro Středočeský kraj, Územní pracoviště Kladno ve výši 51 343,10 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání proti výroku o vině i trestu, obžalovaný. Namítl, že pokud jde o útok na poškozenou P [REDAKCE] jeho motivem bylo zmocnit se jejích věcí, nikoliv ji usmrtit. Do fyzického kontaktu se s ní sice dostal, ale neusmrtil ji. Krajský soud pochybil, pokud dospěl k závěru o neúčasti svědkyně S [REDAKCE], o tom může vypovídat starší muž, který je spolu viděl odcházet a měl být proto ztotožněn.

Pokud by soud došel k závěru, že poškozená zemřela v důsledku jednání obžalovaného pak pouze neodhadl svou sílu, aniž by byl srozuměn s jejím usmrčením.

V případě útoku na poškozenou J [REDAKCE] neexistuje žádný přímý důkaz, že se skutek stal a spáchal jej obžalovaný. Ojedinělým důkazem je výpověď svědkyně P [REDAKCE]. V době, kdy však této svědkyni a dále svědkům K [REDAKCE], J [REDAKCE] a V [REDAKCE] tato poškozená říkala bylo zjevné, že nebyla ve stavu, kdy by si minulé události relevantním způsobem uvědomila. Uváděla rovněž, že zranění si způsobila pádem. DNA obžalovaného na tváři poškozené se mohla dostat tím, že ji obličej bral do dlaní. Z lékařských zpráv o poranění poševní sliznice poškozené vyplynulo, že mohlo vzniknout i jiným způsobem než znásilněním. Pokud by k tomu došlo zavedením tupého předmětu přicházela by v úvahu nanejvýš kvalifikace činu omezování osobní svobody podle § 231 odst.4 tr.zák. Nebyla však vyvrácena obhajoba, že se obžalovaný setkal s poškozenou když už zraněna byla a mělobýt proto rozhodováno v souladu s pravidlem in dubio pro reo.

Uložený trest je každopádně nepřiměřeně přísný, založený na nesprávných závěrech znalce ohledně možnosti resocializace.

Obžalovaný závěrem svého odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, uznal jej v bodě ad I. obžaloby vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst.3 tr.zák. a uložil mu přiměřený trest, v bodě ad II. obžaloby, aby jej zprostil obžaloby.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst.1, odst.3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při

dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje takové procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst.1 písm.a) tr.ř.

Krajský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst.5 tr.ř., když důsledně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu správně vycházel. Provádění dalších důkazů navržených v průběhu hlavního líčení obhajobou shledal nalézací soud právem za nadbytečné – v tomto směru je možno plně odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, kde se touto problematikou soud prvního stupně velmi podrobně zabýval.

Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst.6 tr.ř., když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům dospěl, krajský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 tr.ř., stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, podrobně zde uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých důkazů, a důsledně se vypořádal s obhajobou obžalovaného znovu uplatněnou v odvolání. Vrchní soud v Praze se s argumentací a skutkovými závěry Krajského soudu v Praze plně zotožňuje a na tyto závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.

Námítky obžalovaného uváděné v odvolání jsou, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení pouhou replikou jeho obhajoby, uplatněnou již před soudem prvního stupně. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud citované námítky nepodcenil a naprosto jasným, logickým a přesvědčivým způsobem se s nimi vypořádal.

Přesto k odvolacím námitkám obžalovaného považuje odvolací soud za potřebné uvést následující. Provedené důkazy prokazují, že obžalovaný i poškozená V. P. využívali seznamovací inzertní služby časopisu Spirit. Z tohoto zdroje si pak obžalovaný poškozenou natipoval jako vhodný objekt pro své zlé cíle. Těsný fyzický kontakt s poškozenou potvrzuje výškrab z pod nehtů ukazováčku a prostředníku levé ruky poškozené, který obsahuje shodné znaky, jako DNA profil získaný z bukalního stěru obžalovaného. Jeho obhajoba, že čin naplánovala a usmrcení poškozené dekou realizovala L. S. je spolehlivě vyvrácena výpovědí této svědkyně potvrzené svědectvím jejího syna L. S. a podporované závěry znaleckého posudku psychologického, který nikterak nezpochybnil její věrohodnost. Nepravdivost výpovědi obžalovaného zintenzivnilo i jeho tvrzení o účasti přítelkyně L. S. - H. na činu, když se ukázalo, že tuto neexistující osobu svědkyně pouze prezentovala před obžalovaným jako příjemkyni jejich telefonátů, aby nemusela přiznat telefonický kontakt s jiným mužem. Obžalovaného usvědčuje i výpis provozu jeho mobilního telefonu, kde byl zaznamenán jeho pohyb na místo činu a zpět i komunikace se svědkyní S.

k níž by zajisté nedocházelo, pokud by se nacházela v jeho společnosti. Znalecky bylo jednoznačně prokázáno, že bezprostřední příčinou smrti poškozené bylo udušení ze zardoušení a nikoli tlak deky na obličej. Nikoli nepodstatný je nálezný z majetku poškozené v dispozici obžalovaného.

Irelevantní je také tvrzení obžalovaného, že neodhadl míru násilí, neboť s podobným jednáním měl i zkušenosti z předchozího trestného činu vraždy na staré ženě, kde využil rovněž shodného smrtícího mechanismu.

Za tohoto důkazního stavu soud prvního stupně správně aplikoval jako jediné možnou skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst.1, odst.2 písm.c), h) tr.zák., jak také náležitě na str. 28 napadeného rozsudku zdůvodnil s tím, že tento čin spáchal jako zvlášť nebezpečný recidivista.

Byl-li totiž pachatel v minulosti již odsouzen za trestný čin vraždy podle § 219 tr.zák. a alepoň z části vykonal trest za něj uložený, lze jeho další trestný čin zároveň posoudit jako spáchaný opětovně podle § 219 odst.1, odst.2 písm.c) tr.zák. i jako spáchaný zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst.1 tr.zák. Opětovnost a zvlášť nebezpečná recidiva jako okolnosti podmiňující vyšší trestnost činu mají sice společný základ v tom, že obě vycházejí ze spáchání dřívějšího trestného činu, avšak zatímco „opětovnost“ vyjadřuje, že pachatel stejný trestný čin již dříve spáchal „zvlášť nebezpečný recidivista“ v tomto případě vyžaduje, aby pachatel alespoň zčásti vykonal trest za něj uložený. Z této rozdílnosti vyplývá, že obě uvedené okolnosti se mohou uplatnit současně aniž se jedná o porušení zákazu dvojího přičítání téže okolnosti (rozh.č. 7/05). Zcela nepochybnitelná je zvlášť zavrženíhodná zjištěná pohnutka činu, kterou ostatně ani sám obžalovaný nepopírá.

Pokud jde o útok na poškozenou J. J. nelze přisvědčit argumentaci obžalovaného, že zde existuje pouze zcela osamocený nepřímý důkaz a to svědectví H. P. Stejně jako tato svědkyně, rovněž R. K., L. J. a D. V. v procesním postavení svědků potvrdili, že poškozená uváděla, že ji obžalovaný opakovaně znásilnil, přičemž ji mlátil. Ačkoliv k osobě obžalovaného nic bližšího neuvedla, označila jeho totožnost nezaměnitelným způsobem, že se jednalo o muže, který spal v její kuchyni. Své vyjádření učinila poškozená bezprostředně po činu, kdy i podle znalkyně psychologičky byla ještě dostatečně orientovaná, aby podala svědectví o tom, co se stalo a jakou újmu utrpěla. Tento negativní stresující prožitek pak urychlil masivní zhoršení jejího stavu, který ji jako svědkyni zcela procesně diskvalifikoval pro další řízení.

Popis události, který poškozená interpretovala svědkům má přitom plnou oporu v dalších důkazech objektivní povahy, především lékařských zprávách a soudně lékařském znaleckém posudku, které verifikovaly povahu zranění na hlavě, těle a zejména genitálních poškozené i mechanismus jejich vzniku. Nález směsného DNA profilu obžalovaného a poškozené na tváři poškozené svědčí o jeho těsném kontaktu s touto lokalitou hlavy poškozené při zasazování úderů zde objektivizovaných ve formě mnohačetných zranění a nikoli jako stopa po hlazení, jak se to snaží obžalovaný účelově vysvětlit. Zcela irrelevantní je námitka obžalovaného, že zavedení tupého předmětu do pochvy zakládá nanejvýš skutkovou podstatu trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst.4 tr.zák.

Faktem je, že ve světle platné judikatury, při strčení tupého předmětu do pochvy, se nemusí bez dalšího vždy jednat o „jiný obdobný pohlavní styk“ coby znak objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 241 odst.1 tr.zák., jestliže se nejednalo co do intenzity o obdobný traumatický zážitek jako při násilné souloži.

V daném případě však traumatizující dopad útoku obžalovaného na osmdesátiletou ženu je zcela nesporný, doložený svědeckými výpověďmi o jejím aktuálním stavu po činu, kdy byla krajně vyděšená, plná strachu, zmlácená a zraněná a také znaleckým posudkem psychologickým, který konstatuje rapidní zhoršení duševního i fyzického zdraví poškozené již následující den, provázené totální dezorientací a nutností stálé hospitalizace.

Kvalifikace tohoto útoku na poškozenou J. J. jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst.1 tr.zák. je proto v daném případě aplikována v souladu se zákonem. S ohledem na předchozí potrestání pro trestný čin vraždy a vykonání uloženého trestu je přiléhavé rovněž posouzení obžalovaného i v tomto případě jako zvlášť nebezpečného recidivisty.

Zákonným a plně odůvodněným shledává odvolací soud shledává i verdikt soudu prvního stupně o uložení trestu doživotí. Nelze přehlédnout, že obžalovaný se dopustil trestného činu vraždy za existence zároveň dvou okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 219 odst.2 písm.c), h) tr.zák., přičemž jej spáchal jako zvlášť nebezpečný recidivista poté, co vykonal trest odnětí svobody v rozsahu třinácti a půl roku rovněž za trestný čin vraždy spáchaný v r. 1992 obdobným způsobem se shodnou zjištěnou motivací na staré ženě také jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 tr.zák., a to 8 měsíců po svém propuštění. Ani toto krátké období nevyplnil obžalovaný řádným životem. Prostřednictvím inzertní služby záměrně navazoval známosti s osamnlými i staršími ženami, aby na nich realizoval své parazitní snahy po zajištění ubytování a vlastní existence na jejich náklady. Přitom i k nim se choval hrubě a násilnický podle zažitého vzorce chování je škrtil a otevřeně vyhrožoval jejich fyzickou likvidací. Za toto jednání vůči poškozené Černé byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích podle § 197a tr.zák. a § 238 odst.1, odst.2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky (právní moc 11.1.2007). Ani tato pohružka trestem nezabránila obžalovanému ve spáchání předmětného trestného činu vraždy na poškozené V. P. 30.3.2007 ani v útoku na poškozenou J. J. dne 7.5.2007, který byl posouzen jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst.1 tr.zák. spáchaný rovněž zvlášť nebezpečným recidivistou.

Výše uvedené skutečnosti signalizují, že nalézací soud správně dovodil, že stupeň nebezpečnosti posuzovaného trestného činu vraždy pro společnost je mimořádně vysoký vzhledem ke zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu a k zvlášť zavrženíhodné pohnutce.

Nelze přehlédnout, že obžalovaný si plánovitě na základě inzerce, vytipoval starou téměř osmdesátiletou ženu, kterou nechtěl využít k seznamovacím aktivitám, ale k získání vstupu do jejího bytu a jejího okradení. V příbytku poškozené, tedy v místě, které právem považovala za bezpečnou lokalitu, ji napadl, podle znalců soudních lékařů opakovanými údery rukou do hlavy a rukou nebo mlácením hlavou o

stěnu a posléze ji rdousil tak, že ji stlačoval velkou intenzitou předloktím ruky krk a druhou rukou vyvíjel tlak na ústa až do okamžiku, kdy v důsledku udušení zemřela. S ohledem na věk poškozené byla její sebeobrana vůči o 30 let mladšímu útočníkovi zcela vyloučená a jmenovaná musela tuto situaci při střídání útočných mechanismů fyzicky i psychicky vnímat jako jednání velmi brutální a tedy z pohledu zákona zvlášť zavrženíhodné.

Po usmrcení poškozené obžalovaný prohledáním bytu a odcizením věcí nevelkých hodnot realizoval cílovou, zjištnou a tedy zvlášť zavrženíhodnou pohnutku svého činu. Tohoto jednání se dopustil proto ve zjevné neúctě k lidskému životu v příkrém rozporu s morálkou lidské společnosti. Nerespektoval právo staré ženy na život a nad něj postavil sobeckou snahu po získání majetkových hodnot, kterými si chtěl bezpracně zkvalitnit svůj způsob života.

Odvolací soud rovněž shledal v daném případě, že uložení trestu odnětí svobody na doživotí vyžaduje účinná ochrana společnosti a že není naděje, že by obžalovaného bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 15 až do 25 let.

V hledisku účinné ochrany společnosti je zdůrazněn především požadavek generální prevence. Uložení trestu odnětí svobody na doživotí bude na místě, když jiné prostředky, a zejména i nejcitelnější jiné tresty, nebudou s to účinně ochránit společnost před nejnebezpečnější kriminalitou, která velmi negativním a často nenahraditelným způsobem poškozuje základní společenské hodnoty. Může tomu tak být za předpokladu, jestliže nastane mimořádné ohrožení společnosti např. v důsledku hrozby spáchání některého z trestných činů uvedených v návěti § 29 odst.3 tr.zák., který se bude častěji vyskytovat, nebo takové trestné činy budou zaměřeny proti některým kategoriím osob, jež jsou jimi ohroženy, dojde k hlubokému znepokojení široké veřejnosti apod.

V daném případě je nutno přihlídnout k tomu, že násilné majetkově motivované útoky vůči starým ženám se množí a jejich jinak správná presentace v médiích vede ke znepokojení právě seniorské veřejnosti. Ke strachu z obžalovaného konkrétně vedla skutečnost, že již jeho předchozí trestná činnost za kterou si trest vykonal, rezultovala rovněž v usmrcení staré ženy a rovněž jiný zvlášť závažný trestný čin znásilnění, jehož se dopustil v souběhu s nyní stíhaným trestným činem vraždy, byl spáchán na velmi staré ženě a zanechal na ní neodčinitelné následky na zbytek života.

Předpokládá-li zákon závěr o tom, že není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 15 do 25 let, jde o prevenci individuální, v níž se vyjadřuje subsidiarita trestu odnětí svobody na doživotí ve vztahu k onomu mírnějšímu typu výjimečného trestu. Znamená to tedy, že z hlediska osoby pachatele je nutno nejdříve zkoumat, zda k dosažení účelu trestu nepostačuje některá z mírnějších alternativ, totiž trest odnětí svobody do 15 let nebo výjimečný trest v podobě trestu odnětí svobody nad 15 do 25 let. Teprve po negativním závěru, že uvedené tresty, případně ani v kombinaci s příslušným ochranným opatřením v konkrétním případě nedostačují k dosažení účelu trestního zákona, lze za splnění ostatních podmínek přikročit k uložení trestu odnětí svobody na doživotí. Formulací této podmínky dává zákon jasně najevo, že nestačí nedostatek jistoty, že se pachatel napraví kratším trestem, ale naopak, vyžaduje se rozumná jistota vycházející ze

současných znalostí o možnosti napravit pachatele trestem odnětí svobody časově omezeným nad 15 do 25 let. Tím se ovšem dostává výrazně do popředí ochranná funkce trestu odnětí svobody na doživotí spočívající v izolaci pachatele od společnosti, aby byla před ním chráněna, když ani dlouhodobý trest odnětí svobody do 25 let není schopen zajistit jeho převýchovu a nápravu. Způsobený následek nepochybně vyžaduje izolovat pachatele takového trestného činu, jehož chování i po jeho spáchání svědčí o značné otrlosti a bezcitnosti, ze společnosti natrvalo, zejm. jedná-li se o pachatele, který svým chováním dostatečně prokázal, že nehodlá respektovat její právní normy.

Výchovné působení trestu na ostatní (jiné) členy společnosti, označované jako generální prevence, se má podle trestního zákona uskutečňovat prostřednictvím individuální prevence. Zabránil-li se trestem pachateli v další trestné činnosti, dává se tím nepochybně najevo i ostatním členům společnosti, jaké chování je nežádoucí, proti čemu je namířen trestní zákon, a tak lze ovlivňovat jejich pozitivní hodnotovou orientaci. Trest musí působit na společenské okolí pachatele, protože i pachatel působí trestným činem na své společenské okolí. Spravedlivý a včas uložený trest je schopen působit na ostatní občany tak, aby varoval před pácháním trestných činů, přesvědčil o neodvratnosti trestu a o jeho negativních důsledcích, posiloval pocit právní jistoty a představy o autoritě právních norem. Na tomto místě je třeba ještě zdůraznit, že trestní zákon vychází z jednoty individuální a generální prevence, přičemž obě složky se vzájemně ovlivňují. Generální prevenci proto nelze ani z hlediska požadavku na účinnou ochranu společnosti zakotveného v ustanovení § 29 odst.3 písm.b) tr.zák. posuzovat zcela izolovaně, neboť vhodné individuálně preventivní působení trestu, jeho spravedlivost, adekvátnost a neodvratnost podmiňuje i správnou funkci generálně preventivní, která zpětně rovněž pozitivně umocňuje prevenci individuální.

Stran problematiky individuální prevence znalec z odvětví psychologie ve svém znaleckém posudku zdůraznil, že vysoká agresivita a anetičnost, které jsou u obžalovaného přítomny v rámci dissociální poruchy jsou důvodem pro závěr o extrémně vysoké možnosti opakování agresivního jednání nebo obecně protispoločenských projevů. Porucha osobnosti je terapeuticky neovlivnitelná, je trvalá nelze ani předpokládat nějakou významnější účinnost nějakého trestu. Jeho resocializace je tudíž mimořádně ztížená ne-li vyloučená.

Výše zmiňované skutečnosti, s přihlédnutím k nekritickému postoji obžalovaného ke spáchané trestné činnosti, který nedoznal výrazného posunu ani před odvolacím soudem, beze sporu dokládají i naplnění druhé podmínky § 29 odst.3 písm.b) tr.zák., a to že není naděje, že by obžalovaného bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 15 až do 25 let.

Uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí obžalovanému soudem prvního stupně je proto zákonné a plně odůvodněné.

Zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou je v posuzované věci obligatorní a bezesbytku odpovídá ustanovení § 39a odst.2 písm.b) tr.zák. a § 39a odst.3 tr.zák.

Jelikož vady nevykazuje ani výrok o náhradě škody bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí však lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 21. října 2008

Předsedkyně senátu:
JUDr. Jaroslava Maternová

